

UZASADNIENIE

B. R. został obwiniony o to, że w dniu 19 kwietnia 2016 roku o godz. 17.53 w miejscowości B., gm. P., droga (...) kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) wyprzedzał na oznakowanym przejściu dla pieszych oraz przekroczył dozwoloną prędkość w obszarze zabudowanym jadąc z prędkością 125/50 km/h tj. o czyn z art. 92a kw i art. 97 kw w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym

Sąd Rejonowy w Opocznie wyrokiem z dnia 22 września 2017 roku w sprawie II W 234/16 uznał obwinionego B. R. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów stanowiących wykroczenia z art. 92a kw i art. 97 kw w związku z art. 26 ust. 3 pkt 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym i na podstawie art. 92a kw przy zastosowaniu art. 9§2 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 600 złotych;

- zasądził od obwinionego 50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawie oraz 60 złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońcę obwinionego.

Apelacja wywiedziona z podstawy prawnej art. 438 pkt 1 i 3 kpk w związku z art. 109§2 kpsw zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

I. obrazę art. 7 kpk w związku z art. 109 § 1 kpsw polegającą na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów w kierunku dowolnej i pozbawionej logiki prowadzącą do błędu w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, a polegającego na uznaniu, iż dokonany przez policję przy pomocy urządzenia (...) C. model (...) pomiar prędkości obwinionego został dokonany w sposób prawidłowy, zgodny z treścią instrukcji obsługi w sytuacji, gdy z treści instrukcji jednoznacznie wynika potrzeba każdorazowej kalibracji urządzenia w przypadku wymiany opon bądź też kół w pojeździe, w którym zainstalowane jest urządzenie rejestrujące;

II. naruszenie przepisu prawa materialnego w postaci art. 97 KW poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy z opisu czynu przypisanego obwinionemu nie wynika, aby kiedykolwiek dopuścił się wykroczenia wskazanego w oznaczonym przepisie,

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie o uniewinnienie obwinionego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie jest zasadna.

Nie zasługują na aprobatę zarzuty obrońcy obwinionego co do poczynienia przez sąd merytoryczny błędnych ustaleń faktycznych skutkujących przypisaniem obwinionemu odpowiedzialności za popełnione wykroczenie.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, ustalenia faktyczne dokonane przez sąd pierwszej instancji co do objętego treścią środka odwoławczego zdarzenia, są zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego i bazują na wiarygodnych dowodach.

Sąd meriti trafnie uznał za wiarygodne zgromadzone w postępowaniu dowodowy z zeznań świadków W. S. oraz P. Ł. - funkcjonariuszy policji pełniących w dniu 19 kwietnia 2016 roku czynności służbowe, w ramach których przeprowadzali rutynową kontrolę prędkości na drodze publicznej, po której poruszał się obwiniony. Zatrzymanie jego pojazdu nastąpiło na skutek przekroczenia dozwolonej prędkości o 75 km, stwierdzonej w oparciu o dane policyjnego wideorejestratora. Wobec faktu, że obwiniony odmówił przyjęcia mandatu karnego kredytowanego za popełnione wykroczenie w wysokości 600 zł, skierowano wobec niego do sądu rejonowego wnioski o ukaranie.

Zeznania funkcjonariuszy policji złożone zarówno na etapie postępowania wyjaśniającego, jak i jurysdykcyjnego były tożsame co do faktu, że obwiniony, kierując samochodem marki V. (...) po drodze publicznej feralnego dnia, nadmiernie przekroczył dozwoloną prędkość w terenie zabudowanym, co więcej, wykonał niebezpieczny manewr wyprzedzania na przejściu dla pieszych, powodując realnie niebezpieczeństwo dla innych uczestników ruchu drogowego.

Należy mieć na uwadze, iż do stwierdzenia przekroczenia dopuszczalnej prędkości przez obwinionego doszło w czasie zwykłych czynności kontroli ruchu drogowego, przy użyciu prędkościomierza kontrolnego (...) (...), który posiadał aktualne świadectwo ponownej legalizacji, postępowanie funkcjonariuszy policji, mieściło się w ramach ich obowiązków służbowych.

Ustosunkowując się do zarzutu skarżącego o konieczności każdorazowej kalibracji urządzenia rejestrującego prędkość w przypadku wymiany kół- opon w pojeździe, w którym zainstalowany jest takowy przyrząd to stwierdzić należy, iż zgodnie z opinią biegłego z zakresu techniki samochodowej, rekonstrukcji zdarzeń drogowych, przyrządów do pomiarów prędkości w ruchu lądowym oraz wyceny wartości i napraw pojazdów, zmiana opon w radiowozie nie spowodowała wzrostu błędu pomiarowego ponad dopuszczalny dla urządzenia (...) (...) +/- 3% wartości mierzonej dla prędkości- vide opinia k. 164. Choć instrukcja użytkowania urządzenia zaleca kalibrację każdorazowo po wymianie ogumienia w danym środku transportu, to w opiniowanym przypadku brak kalibracji nie spowodował wzrostu błędu pomiarowego ponad dopuszczalny dla wskazanego urządzenia rejestrującego. Sąd Okręgowy, zapoznając się ze sporządzoną na potrzeby przedmiotowego postępowania opinią, uznał za wiarygodną okoliczność tego rodzaju, iż podczas pomiaru prędkości w trakcie rozpatrywanego zdarzenia, popełniono błędy w technice pomiaru polegające na niezachowaniu stałej odległości od pojazdu rejestrowanego, skutkiem czego przeprowadzony pomiar dał zawyżony wynik. Niemniej jednak nie zmienia to faktu, iż obwiniony, przekraczając znacznie dozwoloną prędkość i wykonując niebezpieczny manewr drogowy, dopuścił się zarzucanego mu czynu kryminalnego. Skoro nieoznakowany radiowóz policyjny poruszał się z prędkością od 121,54 km/h do 129,05 km/h- vide opinia k. 161, nie potrzeba wiadomości specjalnych dla stwierdzenia faktu, że znajdujący się przed samochodem policyjnym pojazd mechaniczny prowadzony przez obwinionego, poruszał się wówczas znacznie szybciej od policyjnego środka transportu. Funkcjonariusze policji, zatrzymali obwinionego jadącego niezgodnie z zasadami ruchu drogowego, zarzucili kierowcy, iż ten znacznie przekroczył dozwoloną prędkość, zainicjowali postępowanie wykroczeniowe. Wskazana w zarzucie prędkość, mieści się w granicach błędu.

Wydów skarżącego co do naruszenia przepisu prawa materialnego również nie zasługuje na uwzględnienie. Przedmiotem ochrony art. 97 kw jest bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego. Wśród zachowań wyczerpujących znamiona wykroczenia z art., 97 kw można wskazać tytułem przykładu naruszenie przepisów chociażby z art. 22-66 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym (Komentarz do kodeksu wykroczeń, red. Daniluk 2016, wyd. 1/Leciak) .W sytuacji, gdy na kwalifikację prawną zarzucanego obwinionemu czynu składał się także art. 26 ust. 3 pkt 1 Ustawy Prawo Ruchu Drogowym, zasadnym było powołać się także kwalifikację art. 97 kw. Wobec tego, nie może ostać się zarzut obrazy prawa materialnego, której to miał się dopuścić Sąd meriti przy ustalaniu kwalifikacji prawnej wykroczenia.

Sprawstwo obwinionego w zakresie przypisanego mu czynu jest ewidentne, a zarzuty skarżącego nie zdołały podważyć trafności zapadłego wyroku skazującego, także w zakresie wymiaru sankcji karnej. Wymierzona obwinionemu kara grzywny w kwocie 600 złotych uwzględniła okoliczności odnoszące się zarówno do naganego zachowania będącego przedmiotem postępowania karnego, jak i dotyczących samego sprawcy, a tym samym spełniła swe cele w zakresie prewencji indywidualnej oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Naganne zachowanie obwinionego, stanowiło przykład braku szacunku dla ustalonych przez prawodawcę zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego. Wymierzona B. R. kara miała na celu spowodować nie tylko dolegliwość o charakterze materialnym, ale przede wszystkim wywołać u niego autoreflexję o konieczności zmiany postępowania w razie czynnego uczestnictwa w ruchu komunikacyjnym.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, należało uznać stanowisko Sądu Rejonowego w Opocznie zarówno co do ustalenia sprawstwa obwinionego, jak i wymierzenia mu adekwatnej reakcji prawnokamej w stosunku do ciężaru gatunkowego wykroczenia.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach sądowych stanowiły przepisy wskazane w części dyspozytywnej.